

Saltsjöbadenissa Aapo joutui käsirysyyn palatessaan takaisin kuorma-autolle.

Hän oli vienyt nojatuolin asiakkaalle erääseen kerrostaloon Bonon jäätyä odottamaan parkkialueelle. Aapo tunsu jonkun tarraavan kiinni kurkkuunsa takaapäin, eikä hänellä ollut mitään mahdollisuuksia irrottautua päälle karkaajan otteesta. Hän ei pystynyt kunnolla hengittämään.

- Lopeta jo tai minä tukehdun!

Aapo putosi polvilleen katuun ja tunsu pistoolinpiipun niskassaan.

- Niin kuoletkin, jos et hommaa Lapuan patruunatehtaan ruutireseptiä Isostakyröstä, mies sanoi murtaen saksalaisittain suomenkieltä.

- Mistä helvetistä minä tietäisin missä se on?

- Kysy Klaus Söderiltä. Itsehän olit sen autokuskin ja menit laulamaan poliisille ruutireseptin varastamisesta.

- En minä tiedä edes missä Söder on tällä hetkellä. Ei se välttämättä enää Isossakyrössä majoile. Se on CIA:n palveluksessa, kai sinä sen tiedät, kun kerran tiedät kaiken kaikesta muustakin?

- Tiedän totta kai. Juuri sen takia se resepti on otettava siltä pois.

- Kuka sinä oikein olet? Kenelle sinä teet hommia, et kai vaan Neuvostoliiton KGP:lle tai DDR:n Stasille?

- Siinä onkin sinulle pohtimista. Annoin sinulle eilen vii-

kon aikaa hankkia ruutireseptin Suomesta ja nyt siitä on kulunut jo yksi päivä hukkaan. Sinulla on enää kuusi päivää aikaa välttää kuolema. Tiedän myös missä vanhempasi asuvat tällä hetkellä Suomessa. He ovat tulvaa paossa Alahärmässä. Ethän sinä halua, että heille tapahtuisi mitään ikävää?

- Hyvä on. Minä lähden hakemaan sitä ruutireseptiä Suomesta heti, jos sinä päästät minut irti ja jätät vanhempani rauhaan, Aapo sopersi kauhuissaan.

- Ala painua jo siitä kohti Suomen lautta. Mutta älä yritä mitään oharia. Jos vilkaisetkin minuun päin kohta, niin ammun takaraivosi tohjoksi.

Yhtä nopeasti kuin oli hyökännytkin Aapon päälle, mies irrotti otteensa ja katosi kerrostalon taakse. Syrjäkarein Aapo huomasi, että tyypin kasvot oli peitetty tummalla naamiolla.

Aapo yski kuristusotteen jälkeen limaa ja lähti hoippumaan jakeluauton luokse. Bonoa ei näkynyt missään, mutta maassa kiilsivät verijälkiä. Hänet oli varmaan eliminoitu äsken pois tieltä eikä ollut epäilystäkään siitä kuka sen oli tehnyt. Ja Aapo tajusi, että äskeinen asiakas oli ollut osallisena Bonon katoamiseen. Nainen oli pidätellyt häntä asunnossaan samaan aikaan kun Bono oli likvidoitu. Ja nyt Aapo oli, jos mahdollista vieläkin enemmän hengenvaarassa kuin eilen.

Kaikkein eniten Aapoa huolestutti mitä pahaa Aulikselle ja Lainalle voisi koitua, ellei hän tottelisi kiristäjää ja lähtisi hakeaan Klaus Söderiltä ruutireseptiä.

Aapo nousi hyttiin kuskinpaikalle ja lähti ajamaan ylinopeutta kohti Gustavsbergiä.

Aapo laski päässään, että hän ehtisi vielä hakea tavaransa asunnoltaan ennen kuin Suomen lautta lähtisi Värtahamnetista kohti Turkua. Jos hän pitäisi kiirettä, hän olisi kolmen tunnin kuluttua lautalla.

Hän ajoi kuin unessa muistamatta koko matkasta mitään saavuttuaan pienkerrostalon eteen, jossa hänen vaatimaton asuntonsa sijaitsi Gustavsbergin taajamassa. Hän pakkasi viimeisen kerran matkalaukkunsa, jätti avaimet pöydälle ja lähti linja-autolla kohti Tukholmaa.

Aapo joutui karistamaan Tukholman pölyt jaloistaan toistamiseen saman vuoden aikana, ja tällä kerralla viimeisen kerran.